

*“Begonnen als
een soort van
duizendpoot...”*

INTERVIEW

**Henny Schipper,
administratief medewerker**

Vrijwel direct na haar studie aan de Anke Weidemaschool, zag Henny als herintreedster een vacature voor een medewerker boekhouding bij het Derkshoes. Dat leek haar wel wat, ook al was het maar voor acht uur per week. Na een positief sollicitatiegesprek met Mieke Sol en Truida Benthem kon Henny aan de slag. “En wat dacht je?”, zegt ze met een brede lach. “Niet voor acht, maar voor vijftien uur per week. Voor minder uren mocht een herintredende werknemer toen niet aangenomen worden. Een bijkomend voordeel.”

We hebben het over 1992. Het Derkshoes was nog maar net geopend en er moest heel veel met weinig mensen geregeld worden. Gevolg was dat Henny echt van alles moest doen. “Mijn eerste taak was het afschrijven van de andere sollicitanten”, herinnert ze zich. Verder waren er secretariële taken voor Mieke Sol, in haar functie van directeur.

Maar ook onderdelen van de personeels-, salaris- en financiële administratie, het uitrekenen van onregelmatigheidstoelagen en zelfs de afgifte van sleutels aan nieuwe huurders, behoorden allemaal tot Henny haar werkzaamheden. Met recht een “manusje van alles”, typeert ze zichzelf. En vergeet niet, dat in die tijd alles nog gewoon met de typemachine werd gedaan. Hoewel het Derkshoes gelukkig niet lang gewacht heeft met het aanschaffen van een eerste computer.

“Een warm, kleinschalig huis, waar iedereen elkaar kende.” Zo omschrijft Henny het Derkshoes in de beginjaren. “Ik had mijn kantoor toen in appartement 22, midden tussen de bewoners. Daardoor wist ik precies wat er allemaal gebeurde in huis en vaak ook nog in het dorp.”

Natuurlijk kwam daar in de loop van de jaren wel verandering in. Het Derkshoes groeide al snel naar meer zorgplaatsen en die groei hield aan. Taken werden ingewikkelder, eisen uit de samenleving namen toe, waardoor het nodig werd om ook op de afdeling administratie meer personeelsleden aan te nemen, ieder met hun

eigen deskundigheden. Automatisering en digitalisering deden hun intrede. Goede ontwikkelingen, maar het werk werd er wel complexer en zakelijker door, waardoor er minder tijd overbleef voor een praatje met een bewoner of collega.

Inmiddels is het Derkshoes na vijftientig jaar uitgegroeid tot een middelgrote organisatie. In het huis zelf is geen plaats meer voor kantoren. De directie en de ondersteunende diensten zijn daarom gehuisvest in 't Stookhok, een vorm van tijdelijke aanbouw. Henny ziet het nut van deze verhuizing prima in, maar zegt wel: “Vroeger zaten we tussen de bewoners en tegenwoordig aan het voeteneind. En dat maakt dat je minder mee krijgt van wat er in huis gebeurt.” Ik vraag of Henny haar werk dan nog wel leuk vindt. “Nou en of”, zegt ze. “We zijn nog steeds een kleinschalig huis, ik heb leuk en afwisselend werk, fijne collega's en iedereen voelt zich enorm betrokken. Zeker de vele vrijwilligers. Dus wat dat betreft is er in al die jaren niets veranderd.”

“Geen kwaad woord over het Derkshoes...”

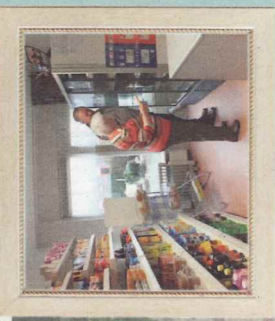
Femmie van Arragon

Grietje Nederhoed

og in de zorg van 't Derkshoes'

Tegelijk wacht 't Derkshoes op toestemming om uit te breiden met twaalf verpleeghuisplaatsen. Dan hebben we de zorgkern compleet", legt Tent uit.

We werken heel nauw samen met de stichting 'We zijn Ouderen', meldt Wester-

kamp. "Die heeft bij ons een leker. Zo kunnen wij ontwikkelingen lang van tevoren aanzien komen. Dat is zeer waardevol."

Tent en Westerkamp betreuen het dat hun instelling een wachtlijst van meer dan een jaar heeft. Op de lijst staan achttien per-

Derkshoes reikt eerste GVP-diploma's uit

Woongzongcentrum 't Derkshoes in Weeterbork hoe eerste verzorgingshuis voor deze mensen.

spreekpunt bij vragen
betreffend rondom de
behandelwijze
vragen. Zij beschik-
ken over de meest
actuele informatie van de
minlie, mantelzorg-
voorzieningen, de
behoefte van de
patiënt op zorg en
op de sociale om-
geving. Het is een
verplichting van de
verpleegkundigen
om de patiënt en de
mantelzorgers te
informer en te
ondersteunen in
de zorg en de
behandeling van
de patiënt. Het is
verplichting van de
verpleegkundigen
om de patiënt en de
mantelzorgers te
informer en te
ondersteunen in
de zorg en de
behandeling van
de patiënt.

Thuiszorg Derkshoes krijgt auto

WATERLOO — **1** **Westloork.** Op de opene heide, konden belagers en verdedigers met elkaar botsen. De slag werd gewonnen door de Franse troepen van Napoleon Bonaparte. **2** **Westloork.** De naam van de slag van Waterloo, die op 18 juni 1815 werd uitgevoerd. **3** **Westloork.** De naam van de slag van Waterloo, die op 18 juni 1815 werd uitgevoerd. **4** **Westloork.** De naam van de slag van Waterloo, die op 18 juni 1815 werd uitgevoerd.

'De ziel zit in

INTERVIEW
GEERT TEN EN
TINEKE WESTERKAMP

● Woonzorgcentrum Westerbork slaagt cum laude voor keurmerk

Personnel
laat graag
goed werk
zien

[illegible]

INTERVIEW

**Femmie van Arragon en
Grietje Nederhoed
verzorgenden**

Een Denkschoes zonder deze beide enthousiaste medewerkers is bijna ondenkbaar: Femmie is er in maart 1992 als slaapwacht begonnen en Grietje werd op de open dag, tijdens een gesprekje met Mieke Sol, gevraagd of ze wilde solliciteren. Natuurlijk wilde ze dat, met als gevolg dat Grietje vanaf juni 1992 er ook kwam werken. Ze weten het nog precies. In die tijd waren er op de bovenverdieping twintig mensen in zorg. "Nou ja, zorg", zegt Grietje. Femmie vult haar gelijk aan: "We hadden inderdaad maar

Vervolgens beginnen ze samen met smaak te vertellen over sommige avonddiensten gedurende die eerste tijd. Omdat er maar zo weinig zorg nodig was, hielden ze soms tijd over om koffie te drinken met de bewoners. "Dat was gezellig, er werd wel eens bingo gespeeld 's avonds, niet echt ons ding, tijdens het werk!", roepen ze beiden in koor. Gelukkig hoefde dat niet vaak. Af en toe namen ze een boek of breiwerkje van huis mee om de overgebleven tijd te vullen.

Tegenwoordig lijkt zo iets totaal onvoorstelbaar. En natuurlijk bleef het ook niet zo rustig.

Het aantal bewoners met zorg nam toe. Ook bij de huurders van beneden, waar ze eerst qua planning wel even aan moesten wennen. Zo groeide het Derkshoes alsmaar door. Maar ondanks deze toename van zorg, bleef het wel een woon-zorg-centrum. Het wonen stond voorop. Niet voor niets had elke bewoner een eigen appartement met een eigen voordeur.

Eigenlijk was het Derkshoes gewoon een groot appartementencomplex met ondersteuning en verzorgingshuiszorg voor de ouderen, die er woonden.

Maar dan wel in combinatie met heel betrokken medewerkers! "Het was ons huis, je runde met elkaar de boel", geeft Femmie aan. "Ja, dat klopt", beaamt Grietje. "Maar je voelde je ook verantwoordelijk." Dat laatste blijkt helemaal als ze vertelt dat zij vlak om de hoek bij het Derkshoes woont. "Onbewust houd je dan toch min of meer nog een oogje in het zeil", legt ze uit.

Waar komt die grote betrokkenheid toch vandaan?, vraag ik hen. "Gewoon, die is er." Waarschijnlijk omdat Westerboorke een plattelandsgemeente is, waar Grietje trouwens geboren en getogen is en Femmie inmiddels ook al dertig jaar woont. "Omdat iedereen elkaar kent en omdat het in het begin zo klein en overzichtelijk was. We hadden altijd heel veel lol met elkaar. Ook met Mieke Sol. Ze was één van ons, ook al was ze de directeur." Noch Femmie, noch Grietje hoeven maar een moment na te denken over dit antwoord.

Is dat nu dan niet meer zo? "Jawel", zeggen ze, "maar het is anders." Vroeger hadden ze bijvoorbeeld één zak voor de was.

Nu hebben ze er drie, voor elk type zorg. Voorheen rapporteerden ze in rapportageschriften waarin ze vaak niet meer dan G.B. of te wel 'Geen Bijzonderheden' hoefden op te schrijven. Kom daar nu nog maar eens om. Alles moet geregistreerd worden in het elektronisch cliëntendossier. Daarnaast zijn ze druk met kwaliteitsmetingen, moeten ze regelmatig cursussen volgen. En het allerbelangrijkste is dat de zorgwaarte vele malen hoger is dan voorheen.

Toch vinden ze allebei hun werk nog steeds geweldig leuk. "Geen kwaad woord over het Derkshoes", beweren ze met klem. Natuurlijk is het werk in de loop van de jaren steeds complexer geworden, maar door de verdere uitbreiding van zorg, kregen ze er gelukkig ook iedere keer weer nieuwe collega's bij. Zowel in de verzorging zelf, maar ook in de huishouding.

Ze werken tegenwoordig met een 4 wekelijks terugkerend rooster, waardoor ze voor het hele jaar al lang van tevoren hun vrije- of vakantiedagen kunnen aanvragen. Dat voelt goed, want het

Nu zijn we vijftieng jaar verder en Hennie is nog steeds vrijwilligster. Ze helpt bij het sjoelen, het opscheppen en rondbrengen van het eten in het restaurant, het begeleiden van bewoners bij kerkdiensten, het rondbrengen van het tijdschrift 'de Bijblijver' en bij sommige activiteiten zoals kerststukjes maken. "Ik doe het met plezier", zegt ze. "Al is het niet meer zoals in het begin. Toen was het allemaal wat intiemer en gezelliger en was er nog geen e-mail." Het was zelfs zo gezellig, dat ze zich kan herinneren dat ze ooit tegen Mieke Sol zei: "Zorg maar dat ik hier een kamer krijg, ik ben hier vaker dan thuis."

Ja, die goeie ouwe tijd, wie denkt daar niet met plezier aan terug? Toch vindt ze het ook nu nog fijn om te doen. Er worden veel activiteiten georganiseerd. Er zijn inmiddels 110 vrijwilligers. "We worden allemaal enorm gewaardeerd. Eén keer per jaar is er een speciale vrijwilligersmiddag of -avond met een leuke voorstelling en een heerlijk lopend buffet. En ook met kerstmis worden wij zeker niet vergeten", klinkt het enthousiast.

Wat ze wel jammer vindt is dat de zorgwaarte de laatste jaren zo is toegenomen. Gevolg daarvan is dat een vrijwilliger steeds minder zelf mag doen. Vroeger was het de normaalste zaak van de wereld dat je als vrijwilliger ook de bewoner naar het toilet bracht. Maar dat mag tegenwoordig niet meer, brengt te veel risico's met zich mee. Natuurlijk snapt ze dat wel, maar het voelt alsof ze minder contact met de mensen heeft.

Gelukkig blijft er nog genoeg over. "De mensen zijn zo dankbaar", zegt ze. Dat doet haar goed. "Ouderen hebben mijn voorkeur en ik vind het fijn dat ik nog wat voor hen kan doen."

Ja, Hennie is een type dat lever geeft, dan dat ze er wat voor terugkrijgt. Als ik haar vraag hoe ze de toekomst ziet, omdat ze toch niet meer de jongste is, krijg ik een gulle lach en antwoordt ze: "Ik wil het nog jaren doen".

Dat zegt toch wel iets over de cultuur van het Derkshoes in deze afgelopen vijftieng jaar en biedt een mooi perspectief voor de toekomst.

*“De mensen zijn
zo dankbaar...”*

14

INTERVIEW Hennie Otten, vrijwilligster

Ook Hennie Otten is vanaf het aller-eerste begin betrokken geweest bij het Derkshoes. Vanuit de kerken heeft zij haar steentje bijgedragen aan de oprichting ervan. En als je dan al jaren je zo verbonden voelt met het Derkshoes, is het niet meer dan logisch dat je er vrijwilligster wordt.

Gelijk na de opening in 1992. Alles aanpakken dat zich voordoet! Zo begon Hennie met koffie schenken en assisteren bij de warme maaltijd tussen de middag. En dat past ook echt bij haar, want van kinds af aan heeft zij altijd iets zorgzaams over zich gehad.

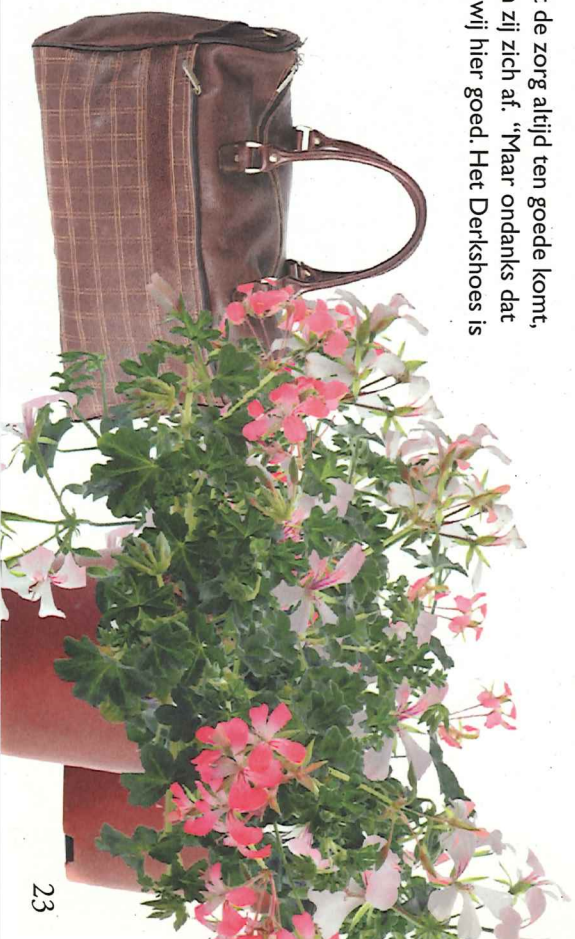
geeft een stuk rust en zekerheid. Aan de andere kant is het wel bijzonder dat je daardoor met sommige collega's nooit meer samenwerkt, als er een roosterwijziging plaatsvindt.

Door de noodzakelijke invoering van de ZZP's, de zorgwaartepakketten, is de bekostiging van de zorg nu gekoppeld aan de zorgwaarte van de cliënt. Op zich een prima idee, maar het houdt wel in dat ze als verzorgenden meer flexibel in hun werktijden moeten zijn. Ach en zo zal de vooruitgang de komende jaren nog veel verder door blijven gaan.

Of dat de zorg altijd ten goede komt, vragen zij zich af. "Maar ondanks dat zitten wij hier goed. Het Derkshoes is

nog steeds een kleinschalig huis met een persoonlijke sfeer. Als personeel staan we altijd voor elkaar klaar. Wij sturen nog kaartjes! En onze cliënten zijn dik tevreden."

Het is en blijft een hecht span, wanneer Femmie en Grietje praten over het allereerste begin en over de situatie zoals het nu is. En dat het Derkshoes van hen is, blijkt wel uit het feit dat Grietje nog steeds in de personeelsvereniging zit, die ze trouwens zelf lang geleden samen hebben opgericht.

23

INTERVIEW

mevrouw J. Schorer,
lid van de Cliëntenraad

Van oorsprong komt mevrouw Schorer uit Rotterdam, maar ze verhuist in 1966 naar Assen. Ook daar blijft ze niet voor altijd, want vanaf 1980 krijgen haar man en zij het beheer over het vakantiecencentrum Timmerholt in Westerbork. Drukke tijden breken aan. Toch houdt mevrouw Schorer tijd over om zich als bestuurslid van Stichting Huisvesting Ouderen Westerbork, in te zetten voor de bouw van een verzorgingshuis. Dat doet ze natuurlijk niet alleen. Nee, binnen Westerbork zijn er verschillende partijen, die zich daar hard voor willen maken. Eén van de initiatiefnemers is Mieke Sol, die ze in Assen al had leren kennen. Dat deze jarenlange inzet voor een eigen verzorgingshuis geslaagd is, blijkt wel uit het feit dat het Derkshoes nu haar 25-jarig jubileum viert.

*“Ik zou het hier het
liefste willen houden,
zoals het nu is...”*

“Het was een enorme opluchting voor mijn ouders toen ze in 1992 een plaatsje kregen in het nieuwe Derkshoes”, vertelt Marinus. In die tijd waren ouderen veel en veel vitaler dan nu, als ze naar een verzorgingstehuis verhuisden.

“Dat gold ook voor mijn vader. Actief als hij was, was hij bijna overal inzetbaar. Zo hielp hij bij de bereiding van de maaltijden, zamelde oud papier in, haalde medicijnen voor de bewoners die dat zelf niet meer konden en verzorgde de dieren in het bijbehorende dierenparkje.

Mijn moeder daarentegen was meer van het zorgzame type. Zij bezocht de hulpbehoevende en wat eenzame bewoners.”

Enthousiast doet Marinus uit de doeken hoe geweldig zijn ouders het naar hun zin hadden in het Derkshoes en hoe betrokken zij zich voelden bij alles wat daar gebeurde.

“Het duurde dan ook niet lang of mijn vader werd voorzitter van de Cliëntenraad”, geeft Marinus aan. In die functie had hij daardoor veel overleg met de door hem geprezen Mieke Sol en conciërge Jan Pot.

Tien jaar na hun komst in het Derkshoes brak er in 2002 een verdrietige periode aan voor de familie Aalderink. In april overleed mevrouw en kort daarna in augustus overleed ook mijnheer. Samen hadden ze tien jaar lang met heel veel plezier en toewijding daar gewoond. Dat laatste jaar was een tijd waarin ze veel zorg nodig hadden. “Maar de directie en het personeel van het Derkshoes stonden steeds voor hen klaar en hebben zowel mijn vader als moeder geweldig begeleid.”

Nog altijd: “Veel dank daarvoor!”

*“Bedankt voor de
zorg vol toewijding
en warmte...”*

INTERVIEW

Marinus Alderink zoon eerste bewoners van het Derkshoes

Geert Alderink en Helprijge Alderink-Bentham, de ouders van Marinus, waren in 1992 de eerste bewoners van het Derkshoes.

Na een leven lang samen verhuisden ze op een gegeven moment in de jaren zeventig van de vorige eeuw naar een seniorenwoning aan de Groenkampen in Westerbork. Er was toentertijd namelijk nog geen verzorgingstehuis in het dorp.

Toen er echter sprake kwam van de bouw van een dergelijk huis aan de Marsdijk in Westerbork, schreven zij zich gelijk in. Zijn vader onderhield nauwe contacten met wethouder Derks, voorvechter van de bouw hiervan. De beide mannen kenden elkaar immers goed, omdat ze samen opgegroeid waren in Witteveen.

Inmiddels woont mevrouw Schorer zelf ook al heel wat jaren in het Derkshoes. Een logische keuze toen haar man overleed en zij steeds meer gezondheidsklachten kreeg. “Een warm huis, goed verzorgd en iedereen staat voor je klaar. Ik hoop dat het zo blijft”, verklaart ze uit de grond van haar hart. Als ik haar vraag wat ze met dat laatste bedoelt, zegt ze: “Als lid van de Cliëntenraad, zie en hoor je net iets meer”. Het Derkshoes is een kleinschalig huis, maar de zorgwaarde neemt toe. De werkdruk is hoog en steeds meer tijd moet naar de zorg.”

Daardoor is ze soms wel eens bang dat er dan onvoldoende tijd overblijft voor het persoonlijke contact.

Een terechte angst in onze veranderende maatschappij. Maar gelukkig lijkt het nog niet zo’n vaart te lopen. Zeker als mevrouw Schorer vertelt hoe tevreden haar kinderen zijn. “Het Derkshoes is uniek in de zorgsector”, zeggen deze dikkwijfs. En die mening is mevrouw Schorer zelf ook toegeedaan, hoewel ze als mondigere oudere wel inspraak wil houden. De mogelijkheid daartoe krijgt ze echter volledig. Enerzijds als lid van de Cliëntenraad en anderzijds

omdat de deur van de huidige directeur-bestuurder, de heer Tent altijd voor alle cliënten open staat. “Je kunt hem altijd spreken, als daar behoefte aan is. Waar is dat nog het geval?”

Nee, volgens mevrouw Schorer hoeft er eigenlijk niets te veranderen aan het Derkshoes. Het is goed zoals het is. Sterker nog: “Ik zou het hier het liefste willen houden, zoals het nu is. Een warm huis, waar je niet als een nummer behandeld wordt, maar uiterst respectvol, waar de zorg goed is en waar iedereen zijn best doet om elkaar te blijven kennen.” Voor dat laatste zet mevrouw Schorer zich zelf ook in. De Cliëntenraad bezoekt alle nieuwe bewoners en daarnaast worden de bewoners ook op hun verjaardag bezocht. Zo blijkt dat het Derkshoes na vijftientig jaar nog steeds een kleinschalig huis is met een persoonlijke sfeer.

Voor meer zorg op maat Verzorgingshuis 't Derkshoes wordt uitgebreid met 21 appartementen

WESTERBORK - Verzorgingshuis 't Derkshoes in Westerborgen wordt uitgebreid met 21 appartementen. Wethouder E. Bollman en de gemeente Midden-Drenthe de elientenraad, voorzitter voor morgen, om 10.00 uur, de aan de appartementen woonruimte voor de elienten van 't Derkshoes, aldus de wethouder M. Sol. 'We vinden het het allemaal zo lang heeft 'snert' dat de wachttijdstanden langer en voordat alle maar is zijn wel al westruim een jaar verder'.

Het hoofdgebouw van verzorgingshuis 't Derkshoes bestaat uit op het ogenblik 54 tweedekkersappartementen. Vanaf de opening van het complex in 1991 stond voor zorgverleners en bewoners een uitbreiding van de accommodatie op de agenda. Het hoofdbouw is via een aantal aanleunwoningen waar ook. Verder staat op een stukje grond van het verzorgingshuis 't Derkshoes met 39 woningen.

Gedurende het toernooi aantal senioren neemt de zorg eveneens toeneemt. Het aantal senioren dat naar individuele zorg, maar ook naar de verzorgingshuis 't Derkshoes, de woningen voor de 'doelgroep' om bij Woonzorg Nederland aan de bel te trekken voor de bouw van 21 appartementen.

De 21 appartementen die er nu komen, worden in de vorm van een wooncomplex gebouwd. De appartementen die er nu komen, worden in de vorm van een wooncomplex gebouwd.

De 21 appartementen die er nu komen, worden in de vorm van een wooncomplex gebouwd. De appartementen die er nu komen, worden in de vorm van een wooncomplex gebouwd.

benadrukt ze nog eens. "Zij ondersteunen namelijk de ouderen in hun zelfstandigheid thuis, met als achterliggend idee dat goed welzijn er voor zorgt dat er minder zorgvragen komen. Ook gingen we de contacten met de huisartsen verder door ontwikkelen", vervolgt ze enthousiast. "Er kwamen aanleunwoningen.

We sprongen in op de behoefte aan zorg en ondersteuning van ouderen in de thuissituatie. Huishoudelijke hulp, maar ook de thuiszorg, verzorging en verpleging, die een steeds grotere vlucht namen. Toen ik vertrok waren er intussen al honderd medewerkers."

Als gevolg van haar tomeloze inzet en dan spreken we inmiddels wel over een periode van meer dan twintig jaar, kun je zeggen dat wonen, welzijn en zorg in Westerborg echt onder één regie, vallen.

Met de woorden van Mieke Sol zoals die bij haar afscheid in april 2010, klonken: "De cirkel is rond".

Hoogste punt uitbreiding Derkshoes bereikt

WESTERBORK - Mieke Sol, zuster van de Stichting 't Derkshoes, heeft het hoogste punt bereikt van de uitbreiding van het verzorgingshuis 't Derkshoes. De laatste woning van de uitbreiding van het Derkshoes is nu voltooid. Het gaat om een woongroep van 21 woningen, waarvan 10 tweedekkers en 11 eenkamerwoningen. De woningen zijn nu in gebruik en de bewoners zijn nu in de woning.

De uitbreiding van het Derkshoes is nu voltooid. Het gaat om een woongroep van 21 woningen, waarvan 10 tweedekkers en 11 eenkamerwoningen. De woningen zijn nu in gebruik en de bewoners zijn nu in de woning.

Bewoners voelden zich er van het begin af aan thuis en geborgen. Ze waren zo tevreden dat het Bronzen Keurmerk voor goede kwaliteit werd behaald, naast een hoog cijfer voor Clienttevredenheid.

Als ik Mieke spreek, merk ik direct dat ouderen haar na aan het hart liggen.

Als geen ander weet zij dat wonen, welzijn en zorg een onafscheidelijke combinatie is. Bovendien is zij in staat om andere mensen te enthousiasmeren en erbij

Bewoners voelden zich er van het begin af aan thuis en geborgen. Ze waren zo tevreden dat het Bronzen Keurmerk voor goede kwaliteit werd behaald, naast een hoog cijfer voor Clienttevredenheid.

Als ik Mieke spreek, merk ik direct dat ouderen haar na aan het hart liggen. Als geen ander weet zij dat wonen, welzijn en zorg een onafscheidelijke combinatie is. Bovendien is zij in staat om andere mensen te enthousiasmeren en erbij te betrekken. Daarom zegt ze dan ook volop "ja", tegen nieuwe voorzieningen. Er kwam ruimte voor dagverzorging / dagverpleging voor mensen met een lichte verpleeghuisindicatie. Natuurlijk konden wij dat niet alleen, maar in samenwerking met Altingerhof in Beilen, ging dat uitstekend", legt ze uit. "Met Stichting Welzijn Ouderen hadden we een geweldige samenwerking. We brachten het Loket voor Zorg en Dienstverlening onder binnen het Derskshoes, van waaruit de ouderenaanbieders werkten en tal van activiteiten georganiseerd werden in het Kruuntenhoes en in de omliggende dorpen. Die ouderenaanbieder was een echte vraagbaak voor iedereen",

WESTERBORK - 'De kshoes
in Westerbork is deze maand
gestart met het zorgaanbod
kranlijf met behandeling'.

zen op verpleeghuiszorg buiten
Westerbork.
't Derskloes is verheugd dat
mevrouw H. Miroš, specialis-
oudertengeneeskunde, zich hee-
aan de organisatie

Met de komst van deze vorm van
zorg kunnen de inwoners van Wes-
terbork voor alle vormen van zorg
plaats terecht.

verbonden aan de
Een twintigtal cliënten is imm
dels gestart met verblijf v
behandeling.

in hun eigen woonplaats
Verblif met behandeling
Verhuur van huizen in dat clienten
bij de behandeling

Voor informatie over deze en overige vormen van zorg en die 't Derkshoes in de geme

...Drenthe leverij, wa
...en Huis
...tac
...be

■ De
dagn

WEST
Om

clients
kundige
waren d

W
berksho
een nade

„we vonden
was om ee
doen. Voor
geen enkel

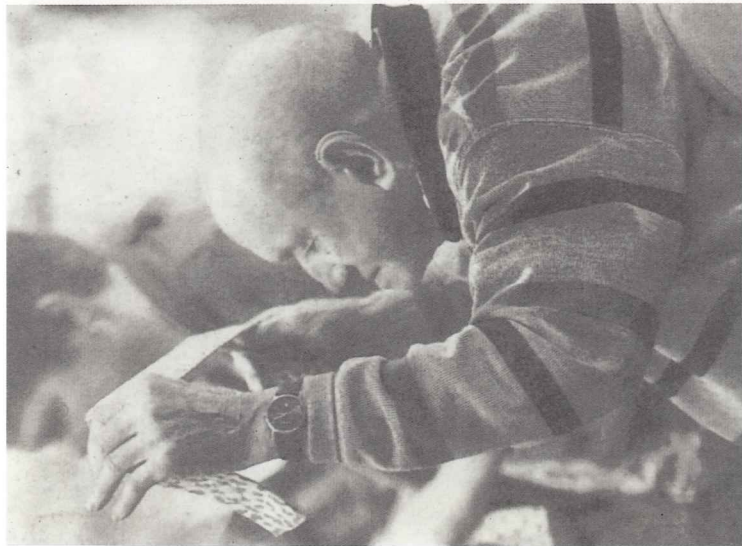
eerder iets
seerd.", aldu
nie Dol van
leamleider E

zag.
Onder het ge-
Drenis Stamp

**Thuiszorgcliënten gastvrij
onthaald in 't Derkshoes**

voor Hendrikus Uw Cateringspec-
alist' uit Westerbok en met
omlijsting
hebt

27

“Niks te klagen...”

INTERVIEW

de heer J. Mager,
oudste bewoner van het Derkshoes

Bij de opening van het Derkshoes in 1992 was de oudste bewoner een man van 94 jaar. In april 2017, tijdens het 25-jarig jubileum van dat zelfde Derkshoes, is de oudste bewoner een man van 98 jaar. En laat dat nou mijnheer Mager zijn, die op 28 juni 1918 in Westerbork geboren is.

Na een leven vol omzwervingen, zelfs in het voormalige Indonesië, woont hij sinds zes en half jaar in het Derkshoes. Aanvankelijk kwam hij er samen met zijn vrouw. Helaas ging haar gezondheid snel achteruit en kwam zijn Lammy veel te vlug te overlijden. Sindsdien woont mijnheer Mager alleen in zijn appartement. Maar denk niet dat hij daar zit weg te kwijnen, gezien zijn hoge leeftijd. Nee, zeker niet.

INTERVIEW

Mieke Sol
directeur van het eerste uur

Als je Mieke Sol vraag naar het ontstaan van het Derkshoes, beginnen haar ogen te stralen en houdt zij amper meer op met vertellen. “Het lijkt als de dag van gisteren dat ik mij in 1976 als project-leider bij Stichting Welzijn Ouderen boog over de vraag wat ouderen in Westerbork nodig hadden. Een bejaardentehuis of beter gezegd: ‘Wij wilt in Börk bliev’n’, was het antwoord.”

En Mieke zou Mieke niet zijn geweest als zij deze hartenkreet geen gehoor had gegeven. Er werd een werkgroep geformeerd met verschillende partijen uit Westerbork, onder andere de gemeente, kerken, Stichting Welzijn Ouderen, inwoners zelf, allemaal met één gezamenlijk streven. Makkelijk werd het niet en de teleurstelling was groot toen een verzorgingshuis in eerste instantie een brug te ver bleek te zijn.
“Gelukkig kregen we wel vanaf 1984 Het Kruumtenhoes voor elkaar.

Een Diensten- en Ontmoetingscentrum voor alle Westerborkse ouderen, inclusief 29 woningen aan overdekte straatjes.

“Een eerste begin van wonen, welzijn en lichte zorg bij elkaar, onder één dak.”

“Ondanks dit succes bleef de roep om een verzorgingshuis klinken”, vertelt Mieke. Dus werden er nieuwe plannen ontworpen en zette onder anderen wethouder Derks zich in om de provincie te overtuigen van deze behoefte. Het zou echter zeven jaar duren, voordat in 1992 daadwerkelijk het Derkshoes geopend kon worden.

Een prachtig nieuw gebouw met 44 riante identieke twee-kamerappartementen, waarvan er 20 speciaal bedoeld waren als zorgplaats voor mensen met een indicatie. De overige appartementen werden verhuurd.

Westerbork had vanaf die dag haar eigen kleinschalige woonzorgcentrum. Mieke Sol als directeur, zes verzorgenden en nog drie andere medewerkers om de boel draaiende te houden. De benodigde facilitaire diensten werden van buiten ingehuurd.

*“Een vrouw met idealen,
die uitkomen...”*

Hij vertelt maar wat graag over alle activiteiten waaraan hij nog met plezier meedoet. “Sjoelen, het gesprek rond de tafel, het borreluurtje, de avondsluiting van de kerken en grotere activiteiten.” Als ik hem vraag wat hij met dat laatste bedoelt, heeft hij het over mooie films die in het huis vertoond worden, maar ook over muziekuivoeringen.

Uit alles blijkt dat hier een heel tevreden mens spreekt. “Ik ben heel dankbaar dat ik hier mag wonen”, zegt hij met oprechte overtuiging. Natuurlijk mist hij zijn vrouw. Maar kort na haar overlijden is hij goed en liefdevol opgevangen binnen het Derkshoes. “Ik voelde mij helemaal in de kring opgenomen”, zegt hij.

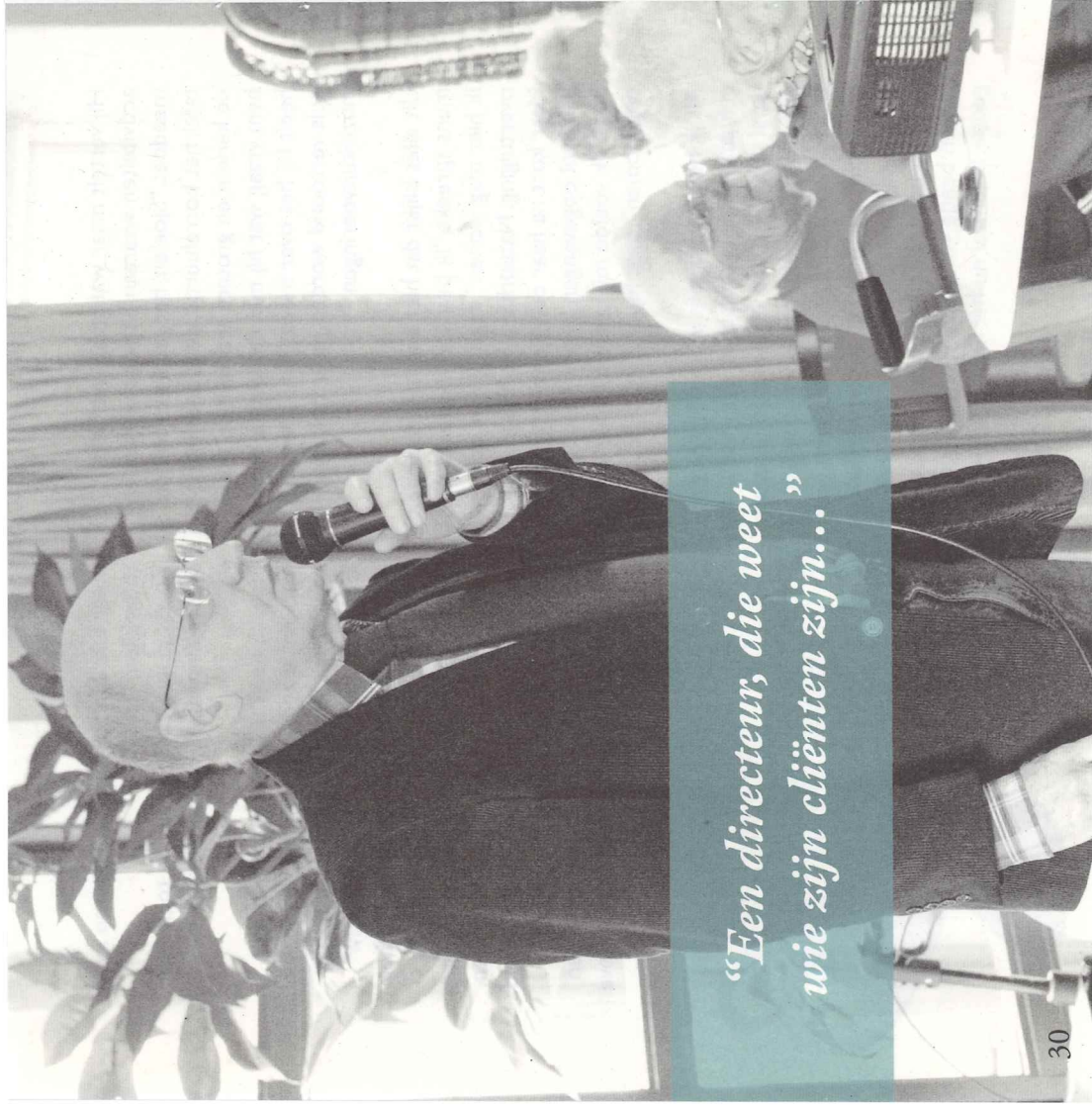
Als ik hem vervolgens vraag of hij nog regelmatig buiten komt, blijkt dat minder het geval te zijn. Eerder wel hoor: Hij ging wat graag een paar keer per week naar het graf van zijn vrouw. Maar ja, de jaren gaan tellen. Het lopen wordt er niet makkelijker op, zelfs met een rollator. “Bovendien zit ik nu ook met dikke enkels”, moppert hij een beetje voor zicht uit. Vervelend gedoe, helemaal nu het hem ook niet

meer lukt om zelf zijn steunkousen aan te trekken.

Zo zie je maar, zo oud zijn en toch nog steeds dingen zelf willen doen.

Nee, hij heeft niks te klagen. Is er dan niets dat u anders zou willen? vraag ik nog. “Ik zou het niet weten, echt niet”, krijg ik als antwoord. Steeds opnieuw komt naar voren, dat hij zich hier in het Derkshoes thuis voelt en tevreden is, zoals het nu is. Zijn medebewoners zijn aardig, hij heeft een paar fijne contacten, het eten is lekker, de zorg goed geregeld en als hij niet kan slapen en zich dan soms wat eenzaam voelt, is er altijd een verzorgende die gedurende de nacht even langskomt.

en de administratie in de beginjaren vorm gegeven werden. Tevens wordt duidelijk dat het Derkshoes zonder al haar vrijwilligers nooit had kunnen functioneren zoals het de afgelopen 25 jaar gedaan heeft. Ook een aantal bewoners toont u hun tevredenheid. En tot slot vertelt de huidige directeur-bestuurder u nog iets over de laatste ontwikkelingen.

En wanneer u dan deze enthousiaste verhalen gelezen heeft, zult u vast en

zeker net als zij tot de conclusie komen dat het Derkshoes in 25 jaar tijd uitgegroeid is tot een heel professionele organisatie, die klaar staat om elke zorgvraag te beantwoorden. Maar wat het allerbelangrijkste is, is het feit dat het Derkshoes nog steeds een kleinschalige, persoonlijke organisatie is waar men warm en liefdevol met elkaar omgaat.

Veel leesplezier gewenst.

INLEIDING

Het Derkshoes, 25 jaar!

"D'r mot een bejaardentehoes kommen, wij wilt in Börk blieven." Deze diep gewortelde wens van de oudere inwoners in de toenmalige gemeente Westerbork, klonk al in 1976.

Toen duidelijk werd dat het om een oprecht gemeente behoefte ging, werd vervolgens met man en macht vanuit verschillende organisaties, zowel professioneel als vrijwillig, samen met veel betrokken inwoners uit Westerbork hierop in gesprongen. Ondanks dat heeft het nog acht jaar moeten duren voordat het Kruuntenhoes, als voorloper van het Derkshoes in 1984 geopend kon worden. Een nieuw en uniek initiatief van wonen, welzijn en lichte zorg onder één dak en één regie. Toch bleef de vraag om een echt verzorgingstehuis aanwezig, waardoor de nog steeds betrokken partijen zich enthousiast bleven inzetten. En opnieuw hadden zij succes. April 1992 werd het Derkshoes geopend, 44 voor die tijd bijzonder ruime woningen, waarvan er 20 een verzorgingshuisindicatie kregen.

En nu is het April 2017. Het Derkshoes bestaat 25 jaar! Een feestelijke gebeurtenis, die niemand onopgemerkt voorbij wil laten gaan. Want wat is er veel gebeurd in die periode van 1976 tot nu aan toe. Het was geen simpel traject om de vraag naar een bejaardentehuis om te zetten naar het huidige Derkshoes: een combinatie van wonen, welzijn en zorg zowel thuis als intramuraal, in al haar gradaties. De inwoners in Westerbork, in de omliggende dorpen, maar ook in Beilen en Smilde, in de hele gemeente Midden-Drenthe profiteren daar inmiddels van mee.

Onderliggend jubileumboekje beschrijft de geschiedenis van het ontstaan van het Derkshoes, de ontwikkelingen in die afgelopen jaren en een blik op de toekomst. En hoe kunnen we dat het beste tot zijn recht laten komen? Door u als lezer mee te nemen in de verhalen van betrokken mensen, die vanaf het allereerste begin hun aandeel hebben gehad en vaak nu nog hebben. Zij geven u een beeld van de inspanningen die nodig waren om tot de bouw van het Derkshoes te komen, maar laten u ook zien hoe bijvoorbeeld de zorg

INTERVIEW

Geert Tent, directeur-bestuurder

Toen Geert Tent in 2010 Mieke Sol opvolgde als directeur-bestuurder, voelde zijn entree in het Derkshoes als een heerlijke warme deken. Ondanks de groei van de organisatie in de voorgaande jaren, waren kleinschaligheid en de menslevende cultuur nog steeds een van de belangrijkste kenmerken. "Niet te vergelijken met die grotere zorgorganisaties in Drenthe en de rest van Nederland", zegt Geert. "Dat ligt aan het feit dat Westerbork, met Beilen en Smilde, de plattelandsgemeente Midden-Drenthe vormt, waar naberschap nog steeds gewoon is. We hebben ook niet voor niets meer dan honderd vrijwilligers."

Ondanks dat zijn de tijden echter wel veranderd en hebben zich veel ontwikkelingen in de zorg voorgedaan. Politiek, Zorgverzekeraars en de Inspectie stellen immers steeds hogere eisen. Om daar aan te kunnen blijven voldoen heeft het Derkshoes een vergaande professionalisering door moeten maken. Op mijn vragende blik, komt Geert met de volgende opsomming: "Jaarplannen inclusief de verantwoordelijkheid daarvan, protocollen in de zorg, kwaliteitsdocumenten, vastgelegd in een documentbeheersysteem, digitalisering van de dossiers, procesmatig werken, intranet, zorgzwaartepakketten ingevoerd en wat al niet meer."

Als je dat rijtje zo hoort, kun je je haast niet meer voorstellen dat het hier over mensen gaat en ook nog eens over ouderen met een zorgvraag. En toch is dat zeker het geval. Want bijna elke vrijdagmorgen gaat Geert gewoon koffie drinken met de bewoners in het restaurant. "Dan komen er altijd twee onderwerpen aan bod", vertelt hij. "Eerst de nieuwtjes uit het dorp, want ik wil natuurlijk wel op de hoogte blijven van alles wat er gaande is in Börk. En verder dringende zaken die er

spelen. Dat kan iets van een bewoner zelf zijn, of iets dat ik in breng. Dikwijls hartverwarmende en interessante gesprekken, al zijn ze minder diepgaand dan met de Cliëntenraad."

Met de Cliëntenraad komen namelijk de echte beleidsvraagstukken en toekomstplannen aan de orde, zoals het strategisch beleidsplan voor de komende vier jaar.

Dat moet ook wel, vindt Geert, want het Derkshoes is inmiddels een middelgrote organisatie geworden met ongeveer 450 cliënten en 250 medewerkers. Alle typen zorg en ondersteuning kunnen verkregen worden, variërend van verzorgingshuiszorg en verpleegzorg met behandeling in het Derkshoes, huishoudelijke zorg in de voltallige gemeente Midden-Drenthe en palliatieve zorg, specialistische zorg en thuiszorg met een bijzondere rol voor de wijkverpleegkundige in Westerbork, Beilen en omliggende dorpen. "En de groei zet zich nog steeds voort", benadrukt Geert met een trotse lach. "De bewoners en cliënten zijn uitermate tevreden. En ons kent ons, hier in Westerbork, zodat we via mond-tot-mond reclame blijven groeien."

Toch vraagt dat ook heel wat van de organisatie. Die zal zich voortdurend moeten blijven ontwikkelen. De nadruk komt de komende tijd te liggen op zelforganiserende teams, die in vijf verschillende clusters gaan werken, waarbinnen de medewerkers vanuit hun eigen deskundigheid kijken welke behoeften aan zorg er zijn. Daarvoor is scholing een voorwaarde. Alle contactverzorgenden hebben intensen al een cursus 'vraaggericht werken' gevolgd, waarin zij getraind zijn in de omgang met familie. Familie is en blijft namelijk van essentieel belang binnen de zorg.

Nog uren zou Geert door kunnen blijven praten over de ontwikkelingen binnen het Derkshoes en in de zorgsector in het algemeen. "Mijn werk is mijn hobby", zegt hij. En dat wordt mede veroorzaakt doordat hij als directeur samen met alle medewerkers er naar streeft om dagelijks de ziel in de zorg te houden.

VOORWOORD

*Derkshoes je bent niet mijn ouderlijk huis
maar binnen kom ik telkens thuis
in een veilige sfeer van zorg voor en om elkaar
Niet alleen vandaag maar al 25 jaar*

*Derkshoes vertel me je geheim
wat maakt het zo fijn
om te wonen en te werken
wat maakt het dat je me zo aan doet sterken*

*Het geheim wat ik in stilte borg
is mijn ziel die is ingebed in de zorg*

Van harte beveel ik u dit jubileumboek aan
van Derkshoes 25 jaar.

Geert Tent
Directeur - Bestuurder

LIED

ter gelegenheid van de opening van de nieuwe vleugel aan het Derkshoes.

1. Weet je dat er sprookjes zijn
die nooit zijn opgeschreven
sprookjes die voor groot en klein
altijd weer blijven leven
ou-der wor-den
is iets wat ongemerkt gaat
horen bij het Derkshoes al 10 jaar bestaat.
2. Want zolang er sprookjes zijn
is er verzorging nodig
ook al is het soms heel klein
groot is 't in uw beleving
ou-der wor-den
is iets wat ongemerkt gaat
horen bij het Derkshoes al 10 jaar bestaat.
3. Nieuwe vleugel wordt uw thuis
't oude huis nu verlaten
hier bij ons voel je je thuis
krijgen wij in de gaten
ou-der wor-den
is iets wat ongemerkt gaat
horen bij het Derkshoes al 10 jaar bestaat.
4. Hopen dat wij met elkaar
gezond en wel samen leven
met het beste beetje voor
zingen wij nu in koor: HOOR
ou-der wor-den
is iets wat ongemerkt gaat
hier bij ons in 't Derkshoes al 10 jaar bestaat.
5. Maan en sterren kijken neer
op Westerborkse mensen
die alleen maar altijd weer
beter en groter wensen
ou-der wor-den
is iets wat ongemerkt gaat
veel geluk in 't huis dat vandaag open gaat!
6. Feest met slingers overal
bloemen en blijde mensen
nog heel lang hier met z'n al
zorg en gezondheid wensen
ou-der wor-den
is iets wat ongemerkt gaat
veel geluk in 't huis dat vandaag open gaat!

INHOUD:

VOORWOORD

5

INLEIDING

6

INTERVIEW:

- Mieke Sol, directeur van het eerste uur 8
- Marinus Aalderink, zoon eerste bewoners van het Derkshoes 12
- Hennie Otten, vrijwilligster 14
- Henny Schipper, administratief medewerker 18
- Femmie van Arragon en Grietje Nederhoed, verzorgenden 20
- mevrouw J. Schorer, lid van de Cliëntenraad 24
- de heer J. Mager, oudste bewoner van het Derkshoes 28
- Geert Tent, directeur-bestuurder 30

COLOFON

April 2017

Uitgave ter gelegenheid van
25 jaar Derkshoes

Marsdijk 1, 9431 LE Westerbork

Telefoon : 0593-333366

Email : info@derkshoes.nl

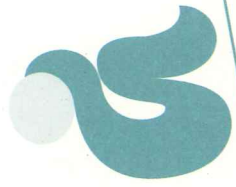
Website : www.derkshoes.nl

Redactie : Commissie

25 jaar Derkshoes

Tekst : Eva Koerselman

Vormgeving : Arie te Velde

Derkshoes

25 JAAR 'Onze zorg,
zo gewoon en toch
bijzonder'

woonzorgcentrum 't Derkshoes

